

Litér, 2020. november 22. | Szabó J. Róbert

A REMÉNYSÉG ISTENE

Róma 15,13.

Kedves Testvérek!

1.

Voltatok már úgy, hogy életeteknek egy adott pillanatában, Isten Szentlelke eszetekbe juttatott egy régen olvasott vagy hallott bibliai verset, ami akkor és ott egyszerre mindent megváltoztatott? Körülöttetek minden a régi volt, a helyzet, az emberek, a látható és érzékelhető valóság, és mégis attól a perctől kezdve egészen máshogyan néztetek a jövőbe. Mert az az egyetlen isteni kijelentés megfordított mindent. Reményt adott a reménytelenségben.

Ezen a vasárnapon ma egy ilyen bibliai verset hozok elétek, ami képes megfordítani a gondolkozásunkat. Képes új irányba állítani bennünket, ha... ha meghalljuk rajta keresztül az élő Isten bennünket megszólítani akaró szavát. Ez a bibliai vers egy áldás, egy imádság, egy hívő ember jókívánsága olyan embereknek, akikkel semmilyen személyes kapcsolata sem volt. S akiknek mégis a lehető legjobbat és legtöbbet kívánja: **»A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.«**

Gyertek igyekezzünk megérteni, hogy mire gondolhatott Pál apostol, amikor ezeket, mint legjobbat és legtöbbet, kívánta a személyesen nem ismert keresztény testvéreinek!

2.

Pál jókívánsága örömről, békességről és reményről szól. De úgy beszél ezekről, mint amelyek forrása a reménység Istene. *Mi az, amire nemet mond ezzel Pál?*

- *Nemet mond arra, hogy az igazi öröm, békesség és remény mindig az ember körülményeiből származik.* Az apostolnak ez a gondolata tökéletesen ellenkezik a mi tapasztalatainkkal! – Mi azt mondjuk: Ha rossz kint az idő, rossz lesz a kedvem. Az élet nehéz pillanataiban lehetetlen bárminek is örülni. Ebben a mostani helyzetünkben képtelenség, hogy békesség legyen bennünk. Csak akkor leszek képes örülni, csak akkor lesz békességem, csak akkor merek reménykedni, ha megváltoznak majd a körülményeink! – Ezzel szemben Pál azt állítja: Nem! Ha örömeid, békességed és reménységed forrása a reménység Istene, akkor körülményeid ellenére is képes leszel örülni, békességed lesz, és megtelik reménységgel a szíved!
- *Pál Nemet mond arra, hogy az igazi öröm, békesség és remény mindig valami*

pozitívnak, valami bennünket ért jónak a következménye. Ez ellen is tiltakozik bennünk minden! – Mert az mondjuk: Ha nem lennék egyedül, ha lenne társam, akkor tudnék valaminek örülni. Ha valaki megoldást adna végre, akkor lenne reménységem. – Ezzel szemben Pál azt állítja: Nem! Ha örömeid, békességed és reménységed forrása a reménység Istene, akkor is képes leszel örömet, békességet és reményt találni, ha nem éppen a legjobb dolgok történnek veled! Az ember lehet egyedül is egész és boldog. És lehet reménykednem akkor is, ha nem látom még a kiutat valamiből, mert tudom, hogy Isten majd megszabadít!

- *És végül az apostol nemet mond arra is, hogy az igazi öröm, békesség és remény belőlünk fakad.* – Pedig sokan állítják ennek az ellenkezőjét! Ha pozitívan gondolkodsz, pozitívan állsz az élethez, akkor megelőzheted és elkerülheted a rosszat. Elég csak a fejedben megváltozni, és minden megváltozik. – Ezzel a gondolkozással szemben Pál azt állítja: Nem! Az igazi öröm, békesség és remény nem belőlünk fakad, annak a forrás rajtunk kívül áll! De nem a körülményeiktől, nem a bennünket ért jó dolgoktól, hanem egyedül a reménység Istenétől származik! Ő ezek a forrása és ő ezeknek kegyelmes ajándékozója!

3.

De lássuk meg azt is, hogy Pál apostol azon túl, hogy helyreigazítja az örömről, a békességről és a reményről való gondolkozásunkat, és azok egyedüli forrásaként Istent nevezi meg, arra is megtanít bennünket, hogy *az igazi öröm, békesség és reménység kizárólag csak hitben, azaz a hit és a Szentlélek ereje által ragadható meg.*

Számomra ez teljesen logikus! Ha nem hiszek a reménység Isteneben, ha tagadom az Ő létezését, ha nincsen vele semmilyen személyes kapcsolat, akkor valahol máshol kell keresnem és megtalálnom a mindennapi örömet, a békességet és a reménységem is valami másból kell merítenem. Mert ez a három – az öröm, a békesség és a remény – elengedhetetlenül szükséges élethez! E három dolog nélkül nem lehet boldog senki!

Te azt kérdezed: miért kellene hinnem Istenben? Isten nem kell ahhoz, hogy képes legyek örülni, hogy békességem legyen! Van reménységem is, bár nem hiszek Isten létezésében! Ez igaz! Vannak örömeid, de miből táplálkoznak az örömeid és meddig tartanak? Békességed van. Oké! De mi történik akkor, ha hirtelen megváltoznak a körülményeid? Mi a te békességed forrása? Azt is elfogadom, hogy nem élsz reménység nélkül, de mi a te reménységed? Valami, ami biztos és sziklaszilárd? Történjen bármi, megingathatatlan? Valami, ami megtartana, vigaszt és erőt adna, kiutat mutatna, ha hirtelen bajba kerülnél?

Ha nem Isten, aki örökkévaló, az örömed, békességed és reménységed forrása, akkor bármi, amiben ezt a hármat keresed, amiben ezt a hármat akarod megtalálni csak múlandó, pillanathoz kötött és átmeneti. Jön és megy, felbukkan és eltű-

nik: emberekkel, helyzetekkel, korról és idővel. Az apostol azt állítja, hogy a múlhatatlan, időtálló és helyzetálló örömet, békességet és reményt az ember csak hit által és a Szentlélek ereje által ragadhatja meg. Erre mi magunktól, a saját erőnkől kevesek vagyunk.

4.

Soha nem felejttem el azt a kedves asszonyt, aki azt a jelszót tűzte ki élete zászlajára, hogy: *A magam erejéből akarok boldog lenni! Nekem ne akarja egy lelkész, az egyház, egy láthatatlan Isten megmondani, mit akarjak vagy mit ne akarjak! Ismerem magamat, én tudom, hogy mi tesz engem boldoggá!* Mit évekkel később kiderült, nem tudta, nem jól ismerte magát, és nem találta meg a vágyott boldogságot!

De nem ő az egyetlen! Ez a világ tele van olyan lelki hajótöröttekkel, akik azzal a reménységgel hajóztak ki az élet tengerére, hogy megtalálják a mennyei boldogság szigetét! Talán te is közülük való vagy, aki most ezt a közvetítést nézed vagy hallgatod!

Talán most arra számíatsz, hogy Isten azt mondja neked: Na! Megmondtam! Miben reménykedtél? Miben bízál? Idd ki fenéig azt a poharat, amit magadnak töltöttél! Szenvedj, és nyeld némán mindazt, amit kevertél magadnak. De a reménység Istene nem ilyen! Nem így gondolkozik, nem így szól hozzánk, lelki hajótöröttekhez! Miért gondolod azt, hogy az, aki a legdrágábbat az Ő Fiát, Jézus Krisztust adta az életedért, azt akarná, hogy te elvesz? Ő ezt mondja neked: **»Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen. Fölépítelek még, és fölépülsz...«** Jer. 31,3b.

5.

De Pál jókívánságai elsősorban mégis olyan embereknek szólnak, és ilyenek voltak a Rómában élő keresztények is, akik az Istenhez közel lévők. *Mire tanít meg bennünket az apostol áldása?* Arra, hogy a mi Istenünk a reménység Istene. Ezért bár-hogyan is alakuljanak az előttünk lévő napok, hetek és hónapok, nekünk erős hittel kell állnunk ebben! Azért, mert küldetésünk van! A tőle kapott örömmel vigasztalunk kell az elkeseredetteket, akik félnek és rettegnek attól, hogy mit hoz a jövő. A tőle kapott békességgel Istennel való megbékélésre kell hívnunk a körülöttünk élőket. És a tőle kapott reménységgel kell bátorítanunk és biztatnunk a csüggedőket!

Ezért sópánkodás és panaszkodás helyett inkább Pálhoz hasonlóan kérjük áldást a világra, és kívánjuk mindenkinek: **»A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.«**